

§ 1. W razie wystawienia wekslu bez określenia kwoty długu i bez daty wystawienia (art. 1, ustępy czwarty i piąty, ustawy z dn. 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli) i uiszczenia w sposób prawidłowy opłaty stemplowej w wysokości 18 zł. (§ 2 rozporządzenia z dnia 19 maja 1924 r., Dz. U. R. P. № 50, poz. 513) można uiścić dopłatę (art. 1, ustęp czwarty powołanej ustawy z 1921 r.) tylko do końca lutego 1927 r. Dopłata ma nastąpić zasadniczo po wpisaniu sumy wekslowej. Przedtem dopłata będzie przyjęta tylko w takim razie, gdy kwota, którą podatnik składa, wynosi co najmniej 12 zł.

Począwszy od dnia 1 marca 1927 r., będą stosowane do weksli, wymienionych w ustępie poprzednim, postanowienia ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 98, poz. 570).

§ 2. Weksle, wystawione zagranicą przed dniem 1 stycznia 1927 r., a wprowadzone do Polski w czasie od dnia 1 stycznia 1927 r., podlegają w myśl art. 179 (ustępu drugiego) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 98, poz. 570) przepisom tejże ustawy.

§ 3. Prolongata wekslu wystawionego przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r., dokonana w czasie obowiązywania tej ustawy, nie podlega opłacie stemplowej.

§ 4. Celem uiszczenia opłaty stemplowej od następujących weksli, wystawionych przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych z 1926 r., a podlegających ustawie z dnia 26 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38, poz. 313), a mianowicie:

- 1) od weksli blanco (§ 1 niniejszego rozporządzenia),
- 2) od weksli, wystawionych zagranicą a wprowadzonych do Polski przed dniem 1 stycznia 1927 r.,
- 3) od weksli płatnych za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, a nie przedstawionych do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia,
- 4) od weksli z oznaczonym terminem płatności, nie przedstawionych do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia—należy weksel przedstawić urzędowi skarbowemu (§ 16 rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r. Dz. U. R. P. № 123, poz. 713), który postąpi w sposób, wskazany w § 156 powołanego rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1927 r.

Minister Skarbu: *A. Czechowicz*

746.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości

z dnia 16 grudnia 1926 r.

zmieniające §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 95, poz. 556).

Na mocy §§ 2 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 56, poz. 574) oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r., dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. № 62, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragrafy 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 95, poz. 556) otrzymują brzmienie następujące:

„§ 2. Korzyści majątkowe, osiągane przy czynnościach kredytowych, wyszczególnianych w wykazach w myśl poprzedniego paragrafu, nie mogą przekraczać 15% w stosunku rocznym.

Przepis zawarty w ustępie 1 niniejszego paragrafu nie obejmuje zwrotu kosztów porta, damna i opłat stemplowych, oraz nie obejmuje prowizji obrotowej na rachunkach otwartego kredytu i bieżących, która jednak nie może przekraczać 1/4% kwartalnie od większej strony obrotu po potrąceniu salda i pozycji frankowanych.

Przy pożyczkach na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, korzyści majątkowe nie mogą przekraczać 15% w stosunku rocznym tytułem procentów i prowizji od udzielanych pożyczek oraz aż do odwołania 2% miesięcznie od sumy udzielanych pożyczek tytułem wynagrodzenia za ubezpieczenie przedmiotów zastawu, ich przechowanie i szacowanie.”

„§ 3. Umowy o pożyczki pieniężne, zawarte przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w których wymówione korzyści majątkowe ponad normy, przewidziane w § 2 niniejszego rozporządzenia nie zostały pobrane przed tym terminem, ulegają wykonaniu w ten sposób, że korzyści te mogą być pobrane w umówionej wysokości za czas do najbliższego terminu ich płatności. Termin ten nie może przekraczać daty 1 lutego 1927 r.”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 2 stycznia 1927 r.

Minister Skarbu: *A. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*